

עפ"ת 8300/09/15 - ישראל דנציגר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 8300-09-15 דנציגר ישראל נ' מדינת ישראל
17 ספטמבר 2015

לפני כבוד השופט רענן בן-יוסף
המערער
ישראל דנציגר
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה - עו"ד ספי בראז

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגש המערער נרשם דוח חניה בקהילת קודש בני ברק אחרי שהחנה את רכבו, כך נטען בדוח שנרשם נגדו, בחניית נכה.

המערער בטוח בצדקתו. ביקש להישפט בפני ביהמ"ש קמא ואף שלח לבית משפט קמא מכתב ובו הוא מפרט את הנימוקים לכך שהדוח שנרשם כנגדו 5 דקות לפני חצות הלילה שלא בצדק וזאת אחרי אפילו שטרם וביקש להסב את הדוח נגדו משום שכנראה הוא איננו הבעלים הרשום של הרכב.

המערער זומן לביהמ"ש קמא לשיבת מענה וציין כי יש במקום תמרורים כפולים, שיש כשלים בדוח והציג תמונות בפני בית משפט קמא ובית משפט קמא כדין וכראוי דחה את התיק לשמיעת ראיות ליום 20.7.15.

באותו יום לא התייצב עורך הדוח, מתנדב משטרתי, לשיבת ההוכחות. המערער שהציג את עצמו לביהמ"ש קמא טען שהוא הגיע פעם שלישית לבית המשפט, עמד על כך שלא ביצע כל עברה והפנה למכתב מפורט שכתב לבית המשפט

ולתמונה שצרף ואמר "אני מבקש שבית המשפט יזכה אותי..." , לא ביקש מבית המשפט מיד ובאותו מעמד שיחייב את המדינה בהוצאותיו.

המדינה ביקש לדחות את הדיון למועד אחר.

בית משפט קמא נעתר לבקשתו של המערער והורה על זיכויו בדין תוך שהוא מחליט שלא להיעתר לבקשת המדינה לדחות את הדיון.

הן ברישא והן בסיפא לפסק דינו כתב בית משפט "בנסיבות כאמור אני מורה על זיכויו של הנאשם מחמת הספק". בכך מסתיים פרוטוקול בית משפט קמא.

המערער איננו שבע רצון מתוצאות משפטו בבית משפט קמא ולכן מונח בפני הערעור שלו שני ראשים: האחד, מבקש המערער שבית משפט זה יקבע שזיכויו הוא זיכויו מוחלט ולא מחמת הספק. השני, שבית המשפט יורה על כך שיפסקו לו הוצאותיו.

לא אוכל לקבל את הערעור על שני חלקיו.

לעניין טיב הזיכויו, די ואפנה לרע"פ 89/89 מיכאל אשר נ' מדינת ישראל (8.8.89).

אין לנאשם שזוכה מחמת הספק מעמד לערער על טיב זיכויו. הדבר מובן, זיכויו הוא זיכויו. אין הבדל בין זיכויו טכני, זיכויו מחמת הספק הסביר, זיכויו מוחלט או כל זיכויו אחר. כולם חד הם. אפשר שבמקרים מסוימים מבחינה ציבורית מוסרית אולי יש הבדל בין הזיכויים אך לא מבחינה משפטית ואך לא בתיק שעניינו חניה.

יחד עם זאת, מצאתי לומר שמאחר ובית משפט קמא לא שמע עדים, לא באו בפניו כל ראיות נגד המערער ולכן לא יכול להיות היה ספק, כל ספק או ספק סביר בראיות שבאו בפניו ולכן היה מקום לזכותו מבלי להוסיף לזיכויו את הספק שלא קיים. אפשר לומר, אם כי שוב לא מדובר בביטוי משפטי כי עסקין בביטוי הנקרא בפי פרקליטים וסנגורים "זיכויו טכני". ביטוי שאין לו משמעות משפטית כאמור.

לעניין ההוצאות, אין בפני החלטה של בית משפט קמא שאוכל להעביר אותה בביקורת של ערכאת הערעור. אין, למרות דברי המערער שאמר את הדברים ולא נרשמו בפרוטוקול, בפני בית משפט קמא, לא בטרם הזיכויו ולא אחריו, בקשה לפסיקת הוצאות לא לפי סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ולא לפי תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974 ולכן בוודאי לא ניתן להגיש בקשה כזו לראשונה בערכאת הערעור.

ער אני לכך שבמכתב שהפנה המערער לבית משפט קמא תוך כדי ההליכים לפני ישיבת 20.7.15 כתב הוא שהוא מבקש הוצאות אבל כאמור אין החלטה של בית משפט קמא לעניין זה.

אומר שסעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 אינו קובע מועד להגשת בקשה על פיו ועדיין, לפחות באופן תאורטי, פתוחה הדרך למערער לפנות לבית משפט קמא בבקשה מתאימה.

הערעור נדחה.

ניתנה והודעה היום ד' תשרי תשע"ו, 17/09/2015 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף , שופט

הוקלדעלידיעלאוחיון